

Lepší svet

3. svetová vojna sa skončila. Všetci vojaci a politici sú mŕtvi. Zem je zamorená radiáciou. Nikto nevie, koľko ľudí prežilo. Útočiskom bývalých pánov Zeme sú jej útroby. Temnota obklopuje všetko, čo kedysi bolo úplne bežnou vecou. Väčšina zvierat zomrela, no našli sa aj také, čo zmutovali. Dostali sa do podzemia, ale prežili aj v radiácii a mali rady ľudí. Na obed.

V jednej z podzemných chodieb sa chúlil chlapec. Bol sám. Zásoby mu dochádzali. Mal baterku, ktorej energiu vyrábala točením kľuky. V podzemí bol asi týždeň. Prehľadával nekonečné bludisko chodieb. Zatiaľ nenarazil na žiadne zviera, no vedel, že tam sú. Netušil, že jedno zviera ho sledovalo. Číhalo vo svojej skrýši a čakalo na správnu chvíľu.

Po pár hodinách sa chlapec rozhodol, že z podzemia odíde. A to bola chvíľa pre zviera. Vystrčilo pazúry a skočilo. Chlapec spadol na zem a chodbou sa ozval najskôr výkrik, potom výstrel a nakoniec ticho...

Chlapec ležal na zemi v kaluži krvi. Nepatrila však jemu. Mŕtve zviera ležalo vedľa neho. Nad chlapcom sa skláňala postava. „Ako ti je?“ opýtal sa mužský hlas. „Už dobre,“ povedal chlapec, „zachránili ste ma.“ Muž mu pomohol vstať. „Volám sa George,“ povedal po chvíli chôdze muž. „Ja Peter,“ odvetil chlapec.

Spolu vošli do temnej chodby. George mal merač radiácie, ktorý práve ukazoval 0. Vyšli na povrch. Po dlhých dňoch uvideli nočnú oblohu, sčasti zahalenú dymom. Pred nimi sa týčila budova, asi nemocnica. Bola opustená. Aspoň si to mysleli. Dvere sa pod nátlakom Georgovej ruky so škrípaním otvorili. Ozval sa krik zvierat'a a George zmizol v temnote. Chlapec sa rozhlíadal, no nič nevidel. Dvere sa zavreli a Peter padol k zemi.

Zobudil sa. Ešte neotvoril oči. Posledné, čo si pamätal, bola rana do hlavy. Otvoril jedno oko. Bol v operačnej sále a ležal na krvavom lôžku. Chrbtom k nemu bola otočená postava v plášti a ostrila nôž. Náhle sa otočila a bodla. To, čo prebodla, však nebol chlapec, ale lôžko. Peter sa tesne predtým skotúlal pod stôl, podrazil „doktorovi“ nohy. Tomu vypadol nožík, ktorý ho pripichol k zemi. Bol uväznený. Peter otvoril dvere a na zemi uvidel napoly rozbitý merač radiácie. Ukazoval celkom vysokú hodnotu. Peter ho zdvihol a rozbehol sa v ústrety svojmu osudu.

Po troch hodinách blúdenia napokon prišiel ku hlavnému východu. Videl ho na konci chodby s nepravidelne blikajúcim svetlom. Rozbehol sa k nemu, no pár metrov pred ním sa o niečo potkol. Bolo to Georgove telo. Bezvládne ležal v kaluži krvi. „Šmyk!“ ozvalo sa a pazúre zvieraťa zohavili Petrovu ruku. Nevedel to, ale bol posledný žijúci človek. V prudkej bolesti padol k zemi a chystal sa rozlúčiť so životom. Nahmatal Georgovu pištoľ. Bol v nej len jeden náboj. Zver sa k nemu pomaly blížil s vytasenými tesákmi. V nasledujúcej sekunde sa stalo niekoľko vecí:

Zver skočil.

Peter vystrelil smrtiacu guľku.

Dvere za Petrom otvoril doktor a omráčil ho nimi. Doktor bol zombie, a preto po Petrovej smrti vyhynulo celé ľudstvo.

O tisíc rokov neskôr sa Zem dala do poriadku. Hojila jazvy z boja, ktorý už vyhrala. Lesy opäť narástli, jazerá boli zasa plné vody. Myslela, že so živočíchmi, čo sa chcú ujať vlády nad svetom už skoncovala. To, čo ale nevedela bolo, že kdesi v mori sa jedna mikroskopická bunka rozhodla bez dôvodu zjesť inú bunku. A takto sa z nej vyvinuli dnešní ľudia...

Príbeh nebol o budúcnosti, ale o minulosti. To ale neznamená, že sa nemôže stať. To čo sa stalo raz, sa môže kedykoľvek zopakovať. Je to len na nás. Týmto príbehom chcem pripomenúť jednu starú pravdu: „Kto stojí u dverí, každý ho uderí..,“ ale aj to, ako to dopadne, keď budeme naďalej bojovať proti sebe a Zemi. Ak to nezastavíme my, tak Zem áno. Akokoľvek brutálnym spôsobom. Každý človek môže pomôcť a každý človek môže prispieť k záchrane. Nie slovami, ale činmi.